

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Secretariaat: Buitenrustplein 21, Voorburg, Tel. 728315

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Groep II,
8 juni 1958.

Goeden morgen, vrienden.

Om deze morgen dan weer een onderwerp te kiezen, dat ons misschien iets meer inzicht geeft in geestelijke werkelijkheden, zou ik willen afwijken van de normale wijze om ons te baseren op stoffelijke uitspraken en spreuken.

Misschien doe ik het best, wanneer ik U eerst iets vertel over onze sferen. Het is natuurlijk moeilijk om een vergelijking te maken tussen een stoffelijke wereld en een wereld als de onze. Maar sprekende in vergelijkende termen kan ik U misschien duidelijk maken, hoe bij ons lering wordt ontvangen. Ik wil dan ook trachten U iets van deze leringen te laten horen in de hoop, dat ze voor U enige betekenis hebben.

Stel U voor, dat er bij ons a.h.w. delen zijn van de sfeer, die het gevoel geven van eenzaamheid, zoals een klooster op een berg misschien eenzaam kan zijn of een kluizenaarshof ergens te midden van de bossen. U zult begrijpen, dat een dergelijke eenzaamheid een soort van stille wijding met zich kan brengen. En die stilte, die wijding, voeren je dan tot iets, wat doet denken aan een kerk - of een kathedraal zo U wilt. In die kathedraal, in die kerk zou je het best kunnen spreken van verschillende nissen of kapellen. Er is dus een grote ruimte, waarin velen onzer tezamen zijn, omdat wij allen ongeveer gelijk zoeken en denken. Toch wenden wij ons naar verschillende zijden, omdat elk onzer een speciale affiniteit heeft voor bepaalde leerstellingen. En deze leerstellingen, deze leringen, ontvangt men dan van leraren, die uit een hogere sfeer komen. Er zijn in zo'n ruimte soms twintig of dertig leraren en soms tienduizenden leerlingen.

Elk van hen spreekt op zijn eigen wijze over datgene, wat hij ervaren heeft, en tracht vooral om de aanwezigen - de leerlingen - te laten delen in zijn gedachten. Dit is dus de premisse; van hieruit moeten wij trachten die leringen te gaan vertalen. En onder deze leraren zijn er zeker ook, die op aarde bekend zijn, sommigen zelfs zeer bekend als stichters van een godsdienst; anderen echter behoren geheel niet tot Uw wereld, maar hebben vroeger op andere werelden geleefd en daar een geestelijk hoogtepunt kunnen bereiken. Je kunt daar de meest verschillende gedachtengangen en stellingen horen, ofschoon ze alle één ding gemeen hebben: men gelooft in de eerste plaats in een God; in de tweede plaats in een vaste relatie tussen God en al Zijn schepselen.

Nu heb ik U een klein beetje voorbereid en hoop dus, dat U mij vergeven zult, wanneer ik nu ga trachten om gedachten om te zetten in woorden - en wel gedachten uit een andere wereld in woorden van de Uwe.

Eén van de leringen - behorende overigens tot een lagere trap - die imponeren kunnen, is wel deze: De levende kracht zelve, die in een ieder bestaat, is niet de essence van het zijn. Wij menen wel, dat al deze verschijnselen en krachten voor ons belangrijk blijven, maar in feite ligt de grootste intensiteit in de vreemde achtergrond ervan, die ten dele bewustzijn, ten dele gevoel genoemd moet worden. Het is niet in de eerste plaats onze taak alle dingen te begrijpen. Want begrip betekent vergelijking. En een vergelijking betekent, dat je het verschijnsel kent maar niet de twee polen, tussen welke het zich afspeelt. Het is daarom beter a.h.w. de dingen te doorvoelen en te doorleven.

Wil men nu van uit een bepaalde sfeer een hogere kracht doorleven, dan moet men altijd begrijpen, dat in de eerste plaats een prijsgeven van een groot gedeelte van eigen wereld noodzakelijk is. Niet de gehele wereld, want in elke wereld schuilt waarheid. Waarheid, die dus cosmisch is en overal behouden kan worden, overal deel uitmaakt van een persoonlijk beleven. Een groot gedeelte van de werelden echter - ook dus van Uw sfeer - is niets anders dan een spel van eigen gedachten. Het spel der eigen gedachten is de afbuiging van het "ik", waardoor het niet onmiddellijk het Goddelijke kan ontmoeten. U hoort wel, het is een betrekkelijk eenvoudige leerstelling. Maar ze brengt toch wel een kleine les voor ons mee.

Het denken zelve - het vergelijkend en het redelijk denken dus - buigt ons wezen a.h.w. af van de onmiddellijke contacten met God. Dat is begrijpelijk. Want zodra je grenzen gaat stellen en beperkingen gaat maken, waarop het denken is gebaseerd, waarop werelden zijn gebaseerd, kun je geen oneindigheid meer bevatten. Het resultaat van dergelijke leringen is dan meestal, dat de leerlingen gaan zoeken naar een weg tot wereldbeleving in meer cosmische zin. En dan kunnen wij - ik spreek nog steeds over dezelfde groep - o.a. de volgende lering horen:

Om Uw wereld waar te beleven is het noodzakelijk, dat gij Uzelve niet tracht te bedriegen. Want een ieder bouwt van zich een beeld, dat past bij zijn wereld. Het is samengesteld uit wensen, uit verlangens, vooral uit een poging om t.o.v. anderen het gewicht van eigen persoonlijkheid te doen doordringen. Deze vorm van zelfbedrog - zo noodzakelijk als ze moge zijn voor het leven in een stoffelijke wereld - is in de geest niet meer noodzakelijk. Men doet er beter aan zich voortdurend bewust te zijn van zijn werkelijke toestand en gedaante. Dit te weten betekent vele misvattingen voorkomen.

Leeft men volgens de werkelijkheid, die men is, dan blijken vele beperkingen van de wereld reeds weg te vallen. In waarheid voelt men zich één met hogere krachten en met tot nu toe niet gekende verschijnselen, die het "ik" meer cosmisch doen denken. Hier wordt bedoeld op de gewoonte, die ook in de geest bestaat: om jezelf een gestalte te scheppen, die dan veelal erg fraai is - wanneer je tenminste de kans daartoe krijgt. Die gestalte op zichzelf is onbelangrijk. Het gaat er niet om wat we lijken, het gaat erom, wat we volgens ons innerlijke en beste weten zijn. Te zijn dat, wat wij weten te zijn is a.h.w. de weg tot bewustwording, omdat we daardoor een grotere eenheid met alle dingen kunnen bereiken. Er bestaat geen noodzaak meer een deel van ons eigen wezen terug te houden; ons steeds weer een geheim voor te houden.

Dat blijkt dan ook wel uit een lering, die ik uit een ietwat verder gevorderde groep heb genomen en die daar ook regelmatig weer wordt herhaald: Wie zich bewust is van zichzelf in waarheid, kan te allen tijde begrijpen hoe hij één is, één in denken, in begeren en vrezen misschien, maar vooral wel in leven en beleven met al datgeen, wat hij rond zich kent. Het is niet voldoende een wezen in een wereld te zijn; men moet een wezen, een kracht van die wereld worden. Eén met die wereld.

Het grote principe van eenheid - op aarde noemt men dit naastenliefde - is de werkelijke band, die ons met het heelal, met de cosmos kan verenigen. Daarom is het noodzakelijk, dat wij trachten te helpen, dat wij anderen trachten te verheffen. Maar wij kunnen dit nooit doen door ons voor te stellen, dat we meer zijn, dan we in werkelijkheid volgens ons eigen leven kunnen zijn. Het zal duidelijk worden, dat onze natuurlijke uiting en onze natuurlijke persoonlijkheid, onderworpen aan het begrip van eenheid zonder het zoeken naar tegenstellingen, de enige weg is tot verdere bewustwording en licht. En dan vinden wij in diezelfde groepering een andere les, die ook wel buitengewoon interessant lijkt voor U. Misschien zult U niet alle consequenties ervan nu kunnen begrijpen, maar het belangrijkste zal toch waarschijnlijk wel doordringen:

Wanneer ge rond U schouwt, ziet ge licht. Gij spreekt hierover, alsof het het licht ware van een zon of misschien de directe uitstraling van God. Dit licht echter is geen werkelijkheid. Want slechts door wat ge in Uzelve zijt, kunt ge het licht aanschouwen. Het licht wordt niet geboren uit God maar uit Uzelve. Dit wetende zult gij Uw licht kunnen tonen en voeren in alle werelden. Dit wetende zult gij U nooit beroepen op God om licht of verlichting, maar zult gij zoeken in Uzelve naar een bron van kracht, waardoor gij Uw omwereld lichter kunt maken.

De stellingen omtrent het licht zelve zijn voor U natuurlijk niet zo belangrijk. Belangrijk lijkt me wel voor U het feit, dat dus een beroep op goddelijke kracht of goddelijk licht volgens deze leraar in feite een beetje overdreven is. Want hij zegt zeer duidelijk: Wat jullie licht noemen, wat je ziet als goddelijke kracht, is geen deel van God. Het is iets, wat uit jezelf voortkomt. Hij stelt hier een scherpe scheiding tussen God en het wezen "ik". Dit is in deze klasse van bewustzijn nog noodzakelijk, zoals misschien blijkt uit het volgende citaat: "Er zijn er onder U, die menen één te kunnen zijn met God. Maar één zijn met God betekent niet slechts jezelf prijsgeven, maar jezelf oplossen in God met behoud van je wezen, zonder dit voor jezelf nog op te eisen. Daarom is het beter niet van deze grote eenheid te dromen, voor men in staat is zijn eigen wezen geheel te overzien en de betekenis van het eigen leven volledig te beseffen.

Denk aan Uzelve als bron van lichtende kracht. Denk aan Uzelve als bron van leven en gij zult zien, hoe ge zowel de lage materie als de hogere essence - die gij nog licht noemt - zult kunnen bewegen om Uw wil te doen. Deze beheersing is voor de geest niet noodzakelijk, maar zij is nuttig in vele fasen van ontwikkeling, omdat de geest zich steeds verbonden zal voelen met alle gebieden, die een gelijkenis tonen met haar eigen persoonlijkheid. Wanneer ge neerdaalt tot de wereld, zult ge daar zoeken degenen, met wie gij iets gemeen hebt. Slechts tot hen zult ge kunnen spreken. Slechts voor hen zult gij Uwe taak kunnen vervullen. En indien gij opstijgt naar hogere werelden, of luistert naar leraren, naar oudere broeders, dan is het wederom een zekere gelijkenis tussen Uw wezen en het hunne, dat het U mogelijk maakt deel te hebben aan hun bewustzijn. Zoek daarom in de eerste plaats naar de kracht in Uzelve. Beschouw U als persoonlijkheid en laat de eenheid, die in de schepping langzaam ontstaat tussen U en anderen, tot volle bloei komen, vóór gij tracht Uzelve over te geven aan het Goddelijke en daarin op te gaan. Want zij, die trachten onmiddellijk op te gaan in God, zullen zichzelf bedriegen en niet gaan tot de werkelijkheid maar tot een schim, die zij zich hebben opgebouwd uit hun eigen voorstellingen."

Het zal U duidelijk zijn, dat deze stellingen met een kleine wijziging ook op aarde moeten gelden. We kunnen daar natuurlijk heel lang over gaan praten, maar dat zou ik liever voor een volgende keer bewaren. Op het ogenblik zij het genoeg, dat U dus weet, dat het één-worden met God praktisch geen zin heeft, zolang je niet meester bent van jezelf en jezelf kent. Het proces der één-wording speelt zich altijd weer af, doordat je

steeds weer contacten ontdekt met andere mensen; doordat je steeds weer een eenheid leert te verwerklijken in de bepaking van een persoonlijk bestaan, die op de duur tot een eenheid binnen het Goddelijke kan uitgroeien.

Ja, en dan wil ik toch wagen om nog een paar stappen verder te gaan. Ik zou haast willen zeggen: in de buurt, waar je het altaar van een kathedraal verwacht. Daar vinden we leraren, die geen vorm meer hebben. We kunnen natuurlijk lichtende zuilen gaan beschrijven, maar dat zijn het eigenlijk ook niet. Laten we zeggen: het is een aanwezigheid, die je beroert, die je gevoelt en die tot je spreekt, zonder dat ze geheel kenbaar is, behalve dan in een vrede des harten. Bij hen leren wij omtrent de goddelijke vrede. En die goddelijke vrede wordt dan o.m. als volgt verklaard: Vrede te hebben in jezelf is het aanvaarden van het leven. Vergeet echter niet, dat het leven ook Uw eigen wezen inhoudt. Het is eenvoudig om de wereld rond U te accepteren, maar vaak heel moeilijk om Uzelf te accepteren, want gij beantwoordt niet aan Uw dromen. Gij kunt niet daar gaan, waar gij wilde treden. Gij zult aarzelen, waar gij moedig voorwaarts wilde gaan en zult voorwaarts stormen zonder beheersing, waar gij gevoelt, dat aarzeling en behoedzaamheid op hun plaats zijn. Vrede met jezelf te hebben is daarom het belangrijkste. En deze vrede kan men slechts verkrijgen, indien men zich steeds weer voor ogen stelt, dat God U geschapen heeft met een bepaald doel; dat dit doel nu, op dit ogenblik en in Uw leven wordt verwerklijkt; dat deze verwerklijking onafhankelijk is van de wereld, waarin gij gaat of van de taak, die gij vervult. Vrede met jezelf te hebben betekent de vrede Gods te kunnen benaderen. Op het ogenblik dat alle vorm verdwenen is en dat zelfs het laatste licht verbleekt, omdat er geen uiting meer voor je noodzakelijk is, kun je nog ver van God verwijderd zijn. Want slechts degene, die met zichzelf tevreden kan zijn - tevreden niet misschien met zijn handelingen en daden, maar met het wezen, dat hem gegeven is ter stelling daarvan - kan de werkelijke vrede Gods in zich dragen. Als we dat even omzetten in aardse termen, vrienden, dan is het gemakkelijker te zeggen.

Wanneer je leeft, dan veroorzaak je voor jezelf op aarde een reeks van gebeurtenissen. Je boetseert, of je het wilt of niet, je eigen noodlot uit de veelheid van mogelijkheden. En dan ben je soms ontevreden met jezelf. Je vindt, dat je sterker zou moeten zijn of zwakker. Je vindt, dat je schoner zou moeten zijn of lelijker en bescheidener. Je meent, dat je liefde groter zou moeten zijn, of dat je nuchterder zou moeten staan in de wereld. Het zijn juist deze dingen, die je op aarde ook ongelukkig kunnen maken. Het is niet moeilijk om gelukkig te zijn te midden van ontberingen en nood; om vrede te hebben, zelfs wanneer rond je de verschrikingen woeden. Maar het is heel erg moeilijk om jezelf te aanvaarden, zoals je bent. En toch moeten wij leren tevreden te zijn met wat ons gegeven is, met dat, wat we op dit ogenblik geworden zijn. Onverschillig hoe en waar je in het leven staat, onverschillig de zorgen, die zich misschien opstapelen, of het leed, dat nauwelijks verklonken is in je herinnering, moet je kunnen tevreden zijn met wat je nu bent en niet eisen iets anders te zijn.

Een moeilijke taak voorwaar. Maar een taak, die zijn eigen beloning met zich brengt. Want de mens, die met zichzelf tevreden is - niet in een zelfvoldaanheid, maar in een aanvaarding van zijn wezen als deel van de schepping volgens een goddelijke wil, volgens een noodzaak der schepping a.h.w. - die kan hierdoor één worden met de vrede Gods. En die vrede Gods horen wij dan in deze hogere groepen ook nog wel bespreken.

U begrijpt, dat ik U van deze groepen niet de voornaamste leringen kan brengen. Die zijn voor U op het ogenblik haast zinloos. Maar zo'n enkel fragment kan misschien toch helpen om op aarde ook Uw leven en levensdoel te verduidelijken.

De vrede Gods is een besef van de harmonie en het evenwicht, die

de kracht der schepping zijn. Op het ogenblik dat wij de evenwichtigheid, die de schepping beheerst, voor onszelf aanvaarden, is er niets, wat ons storen kan. Wij kennen dan de vrede Gods, omdat wij - in eenheid met Zijn wezen - alle verschijnselen, alle uitingen, die voor ons noodzakelijk zijn, voortdurend in balans kunnen brengen; onberoerd door de gevolgen daarvan, onberoerd door wat zij voor onszelf betekenen, slechts besefvend, dat de volmaaktheid in een beperkte mate wordt weerspiegeld binnen ons eigen wezen. De leer gaat natuurlijk nog veel verder, maar zoals ik reeds zeide, ik kan niet alle leringen aanhalen. Misschien wordt U duidelijk, wat hier bedoeld wordt.

Als we dat in stoffelijke en dus wat beperkter termen terugbrengen, zou je kunnen zeggen: Een mens wordt verteerd door zijn angsten, zijn begeerten, door zijn daden te ener of te anderer zijde en zijn voortdurende onvrede met al deze dingen. Wanneer je nu leert om deze dingen te accepteren als een noodzaak, als iets, wat klaarblijkelijk onvermijdelijk is en zoekt om ze a.h.w. uit te wissen door een innerlijk of uiterlijk tegenwicht te scheppen, dan houd je je leven voortdurend in balans; dan is er niet veel, dat verstoren kan. Het extreme is op aarde misschien nog gevaarlijker dan in de sferen. Want wanneer je op aarde in één richting alleen streeft, denkt en zoekt, dan heb je gelijktijdig voor jezelf de noodzaak geschapen om steeds weer te compenseren voor een onevenwichtigheid, die je in de wereld scheidt. Daardoor zul je het heel moeilijk kunnen hebben, zal het beleven soms buitengewoon smartelijk zijn. En dat alles terwijl het niet nodig is.

De vrede Gods is evenwichtigheid. Een evenwichtigheid, die je het best bereikt door jezelf te zijn zo goed je kunt, steeds zorgende, dat er niets geschiedt, waar we niets anders tegenover stellen; zodat ons wezen voor elke gedachte aan schuld een gedachte kan zetten aan verdienste; tegenover elke gedachte aan lagere kracht één van hogere kracht; tegenover elk besef van onvermogen een besef van innerlijk vermogen, enz. U begrijpt wel, dat ik met al deze leringen een bepaald doel beoog. En om dat doel goed te omschrijven kan ik misschien het best teruggaan tot een soort indoctrinatie, die gegeven wordt aan hen, die voor het eerst de Zomerlandsferen betreden en die toch al enig geestelijk bewustzijn hebben. "Dat is dus helemaal niet een gewichtige lering. Het is eerder een A.B.C.; dat je nodig hebt om je in een geestelijke wereld te kunnen bewegen." Bedenk, dat wat was niet meer is. Het verleden is voorbij, omdat het uitgedrukt is in de vorm van het heden. Bedenk, dat de toekomst, waarvan je droomt, nooit waar kan worden, tenzij ze nu in je sluimert. Het hele Al ligt open voor een ieder. Alle sferen zijn bereikbaar voor elk wezen, dat bewustzijn heeft. Maar gij kunt slechts bereiken, indien gij U voortdurend wilt baseren op het heden. Wanneer gij heden een licht voor Uzelve scheidt, zult gij kunnen ingaan in een lichtende sfeer en dan geldt niet meer wat gisteren licht scheen en nu duisternis is geworden. Wanneer gij denkt aan de hulpe, die gij anderen geven wilt, zo zult gij helpen, mits gij niet Uw onvermogen tot helpen van gisteren U herinnert. Onbeperkt is de macht van de geest, indien zij zich vrij kan maken van de beperking en de belemmering van het verleden. Weet, dat niets verandert, omdat al wat was, nu in U bestaat; en in elke handeling, die ge zult stellen, elke gedachte, die ge denkt, elke vreugde, die gij geniet, zal dit hele verleden meeleven."

Eerst zij, die gegroeid zijn tot ver boven de vormen met het daaraan verknoopte bewustzijn, weten, dat het verleden een voortdurend deel van de persoonlijkheid is; en dat de mens, opgroeiende tot de geest en van geest groeiende tot verlichte ziel uiteindelijk steeds zichzelf blijft, steeds zichzelf dragende in alle bewustzijn en sfeer.

Dit geldt ook voor U op Uw wereld. Wat voorbij is, is voorbij. Maar het heeft U gemaakt tot wat U nu bent. Door in het heden vrede, evenwicht, geluk te vinden, zult ge in staat zijn om alles, wat in het

verleden was, in het heden te doen leven. Datgene, wat in het verleden U verwerpelijk scheen, bestaat in het heden evengoed voor U. Het leeft in U. Maar door in het heden evenwicht te zoeken kunt gij het kwaad uit het verleden uitblussen; het leed uit het verleden a.h.w. in evenwicht brengen met vreugde. En deze evenwichtigheid te bereiken is één van de belangrijkste punten voor een ieder, die een geestelijke scholing nagaat.

Ik vind het enigszins jammer, dat ik U niet de gelegenheid mag geven vragen te stellen. Anderzijds kunt U dat misschien op een andere bijeenkomst wel doen. Maar ik heb getracht U op deze zondagmorgen in de eerste plaats een klein idee te geven van de voortzetting van Uw leven in onze wereld. In de tweede plaats echter van de wetten, die voor alle werelden gelden en het U dus nú mogelijk maken om te werken, alsof gij geest waart. Nú te beleven niet slechts het menselijke maar datgene, wat zelfs voor de geest een doel blijft; de grote innerlijke vrede, die men vrede Gods noemt. Ik heb getracht U aan te tonen, hoe gij nu op dit ogenblik en op deze wereld kunt beginnen het evenwicht te zoeken door niet te denken aan verleden of toekomst, maar in het heden voortdurend volgens Uw beste weten een evenwicht te scheppen tussen al, wat in U bestaat. Eerst zo zult ge werkelijk de schepping kennen en beleven. En indien gij zo leeft, dan staan andere en betere scholen U ter beschikking, dan wij U hier op aarde kunnen geven.

Vrienden, ik wens U een gezegende zondag verder.

Goeden morgen, vrienden.

Wanneer wij de woorden der wijsheid horen, dan denken wij soms aan de dwaas. De dwaas n.l. kwam op een school, waar vele grote geleerden en dichters hun voordrachten hielden. Eén hunner legde de gehele wereld uit zeggende: "Zo is de aarde ontstaan en hebben de goden haar gemaakt; zo zijn de indelingen van de hemelen; en zo liggen de dreigingen van de hel voor U te wachten." De dwaas hoorde het alles aan. Toen vroeg hij zijn leraar: "Wanneer gij dat allemaal weet, waarom zijt ge nog hier?" En daarmee had hij eigenlijk alle wijsheid getorpedeerd. Want het moeilijke is juist, dat velen, die wijsheid verkondigen, eigenlijk dwazen zijn.

Men heeft mij verteld, dat dergelijke dwaasheid ook in Uw wereld op het ogenblik bestaat. Er is een man, die een boek heeft geschreven: Hoe word ik het snelst millionair. Daar staat een complete handleiding in voor ieder, die dwaas genoeg is om haar te volgen. De man zelf is geen millioennair geworden, zelfs niet door zijn boek, want men gelooft er niet voldoende in. Waaruit wel blijkt, dat zijn kennis - mogelijk theoretisch aanvaardbaar - in de praktijk weinig waard is. Wanneer ik dan vandaag Uw aandacht vraag voor een kort ogenblik, dan is dat wel in de eerste plaats om U te wijzen op het nut van de praktijk.

In een oud verhaal wordt verteld van een schilder, die honger had. Maar hij was een schilder en zijn leven lang had hij geschilderd. Hij kon niets anders doen. En zo zette hij zich aan een beek om een vis te vangen. Hij nam een doek, hij nam zijn penseel en keer na keer wierp hij de wonderlijkste beelden der vissen op het witte vlak. Zelfs maakte hij schone, vier-woordige gedichten erbij. Maar hij werd steeds bleker en zwaker. Totdat een visser kwam en hem zeide: "Heer, wat zit gij hier zo bleek? Zijt gij ziek?" "Ach," zei de schilder, "ik heb mij hier neergezet om een vis te vangen, maar hoe ik ook tracht om de gedachte te vangen, waarmee ik haar uitbeeld, mijn honger wordt niet gestild." Toen lachte de visserman. Hij keek een ogenblik in het water, een snelle greep... en daar lag een spartelende vis voor onze schilder. "Hier, heer,"

zei de schilder, "hier hebt gij mij getoond waar ik faal. Ik kan alle wonderen der natuur tekenen. Maar wanneer ik ze niet aan kan vatten, zo verhonger ik." Het zou misschien schoon zijn, als dit verhaal vertelde, hoe onze schilder een buitengewoon goed visserman werd. Doch dat is niet waar. Hij bleef een schilder, maar hij hoedde zich er wel voor te gaan op plaatsen, waar men niet voor de illusie der schildering datgene betaalt, wat de werkelijkheid van kostbare spijzen kan brengen. En dat is iets, wat je overal tegenkomt.

Er zijn mensen, die gedachten opbouwen zo wonderlijk schoon, dat ge U afvraagt: Is dit nog menselijke wijsheid? Maar wat ge misschien vergeet is te vragen naar de praktijk. Men kan op aarde niet leven alleen van geestelijke wijsheid. Zet U neer en tracht dit te doen. Eerst wanneer gij de bekwaamheid hebt om ook de geestelijke krachten uit de atmosfeer te nemen en ze tot een vervanging te maken van al Uw denken, van al Uw stoffelijke noodzaken, eerst dan kunt ge leven zonder beperkingen. Maar wie kan dat? De meesten onzer tekenen zich de schone droom van de oneindigheid en verhongeren, terwijl naast hen de vloed van de tijd voorbijgaat en alle kostelijke voeding biedt, die de eeuwigheid maar geven kan. Daarom zou ik graag in mijn korte be- toog een wat practischer benadering voorstaan.

Tracht niet alleen met gedachten te volstaan, maar tracht te zien, welke van Uw gedachten een noodzaak is. Verwerkelijk deze nood- zaak in de materie en - U gevoed hebbende met de werkelijkheid - droom verder, opdat gij een volgende maal beter toe zult kunnen grijpen; be- ter voor Uzelf tot realiteit zult kunnen maken, wat in U leeft als een wens en een gedachte.

Ach ja, gij kent allen ongetwijfeld deze stellingen. Misschien doe ik het verstandigst met haar te illustreren met een klein oud ver- haal, dat men vooral in Tientsjin vertelt. Daar vertelt men het ver- haal van de oude vrouw, die jong wilde worden. Ze was al heel oud. En Tai-Tai had daar dan ook vele kinderen en vele schoondochters. Ze heerste over het huis. Maar ze verlangde toch meer te zijn dan al- leen maar een gerimpelde schim, die vereerd werd met de gebruikelijke tasse thé in de morgen en die verder een hinderpaal was. Een vreemde dwingeland, die een ieder vreest en die niemand meer beminnen kan.

Zo ontbood zij een boeddhistische monnik en enkele boeddhistische nonnen. Ze zeide hun: "Zoek mij het geheim van de jeugd, want ik wil bemind worden. Ik wil wederom deel hebben aan het leven, en niet al- leen het gezag op de achtergrond zijn." En de nonnen met hun kaal ge- schoren hoofden bogen naar elkaar toe en begonnen zacht te fluisteren. De grote monnik glimlachte. Met zijn zware stem, die klonk als een gong, voegde hij er enkele woorden aan toe: "Het zal zijn, zoals U wenst, Tai- Tai," zei hij. "De grote dame zal over ons tevreden zijn."

De nonnen en de monnik trokken zich terug naar hun kloosters. En veel magie werd bedreven en vele geheime middelen gemaakt, tot zij ten slotte terugkwamen met een doos met enkele pillen. Deze boden zij haar aan en zeiden tot haar: "Zie, wanneer gij U te ruste begeeft, zult gij deze pil nemen en ge zult ontwaken als jeugd." Dit deed nu de oude dame, nadat zij voorzorgen had getroffen, dat haar bedienden de veran- dering in haar zouden kunnen gadeslaan, want zij was bang anders als on- bekende jonge vrouw uit huis en haard verdreven te worden.

De morgen kwam en met haar, herrezen in stralende schoonheid, de grootmoeder en heerseres van het huis. In haar vreugde gaf zij hele baren zilver aan de monniken en de nonnen, die dit wel niet mochten aanvaarden, maar desalniettemin onder hun protesten de gaven in hun ruime klederen lieten verdwijnen. "Zo," meende Tai-Tai, "zal ik vreug- de hebben." En zij trad naar buiten, trots. Maar de vrouwen vreesden. Want ziet, de moeder van hun echtgenoten was schoner en jonger dan zij. Hoe oud moesten zij niet schijnen in de ogen van hun man? Zij vlucht- ten weg. En de bedienden, die haar schoonheid wel degelijk op prijs stel-

den, voelden zich wel zeer benauwd, wanneer zij om instructies moesten vragen, en Tai-Tai met haar oude, koude stem haar orders gaf. Zo leefde zij even ongelukkig.

Toen liet zij een kluizenaar komen om haar te verklaren, wat haar ontbrak. "U zoudt kunnen huwen met Uw jonge schoonheid," meende deze.

"Maar ik wens niet te huwen. Ik ben te oud in ervaring om dit nog te begeren."

"Wat begeert ge dan wel?"

"Ik begeer de liefde van de kinderen, de genegenheid van mijn zonen, de eerbied van hunne vrouwen. Ik verlang deel te zijn van het huis en niet een verschrikking, die slechts van een gerimpelde tot een schone verschrikking is geworden en nog steeds gevreesd wordt."

Toen lachte de kluizenaar en zeide: "Wanneer ge ook zoudt zijn als een pasgeboren kind en ge kunt Uw gedachten niet veranderen, hoe zoudt gij, o, eerbiedwaardige schone, één kunnen zijn met kinderen? Het geheim van de jeugd ligt niet in het uiterlijk maar in het hart. Het geheim van de genegenheid ligt niet in dat, wat men eist van de omgeving, maar in wat men gééft. Slechts zij, die ongeacht hun wezen steeds één kunnen zijn met anderen, zullen de eerbied verwerven, die hun toekomst."

Het kostte de oude vrouw veel moeite om dit in de praktijk te brengen, maar zij trachtte te denken als de kinderen. En al spoedig kwamen zij tot haar, vreugdig, niet slechts vragende om wat amandelkookjes of wat noten of zonnebloempitten, maar om met haar te spreken en te spelen, hun kleine zorgen te vertellen en hun wensen. En al spoedig sprak zij tot de zonen, wanneer zij kwamen, niet slechts meer als één, die heerst en regeert, maar zij sprak als één, die begrijpt, ziende hun problemen met hunne ogen. En zij kwamen tot haar; zij spraken veel met haar.

Maar het tovermiddel werkte uit. Ze werd wederom oud. De rimpels hernamen hun rechten....en haar schoonheid was vergaan als de zon, die moet vluchten achter een wolk. Maar haar stem bleef gelijk en haar gedachten waren één met de mensen. En toen zij eenmaal vergaderd werd tot haar voorvaderen, toen was er een diepe rouw. Want er was één heengegaan, die leefde in de harten van allen en niet slechts regeerde in een huis.

Wanneer deze oude alleen de theorie had gekend, ze zou ongetwijfeld gebleven zijn, wat zovele ouderen zijn of geweest zijn in het oude China: één, die gevreesd is en misschien gehaat, maar die geëerd wordt door uiterlijkheden. Maar omdat zij trachtte in de praktijk te brengen, wat de kluizenaar haar leerde, was zij in staat in zichzelf schoonheid geboren te doen worden, die groter is dan uiterlijke vormen; was zij in staat de liefde te verwerven, die meer betekent dan de voorgeschreven eerbied voor de ouders, die op de tafelen zijn gegrift.

Er zijn vele tijden heengegaan over dit verhaal, dat bijna waar gebeurd is. En nu nog spreekt het nageslacht over de wijsheid van deze vrouw, die één wist te zijn met hen, die zorgen hadden en spelen wilden; die één wist te zijn met allen, omdat zij kon begrijpen, wat anderen waren. En weet U, dit is in de praktijk misschien het meest gewichtige: Men moet leren te accepteren, wat een ander is. Men moet leren te begrijpen, hoe een ander denkt, wat een ander verlangt. Wie slechts van zichzelf uitgaat, kent niet de praktijk van de onvrede. Die kan alle leringen horen, die kan duizendmaal de wijsheid bezitten, die een wereldvrede kan scheppen; maar wanneer hijzelf/zijzelf niet geven kan van die vrede, niet begrijpen kan, waaruit de onvrede geboren wordt, dan kunnen zij niets bereiken. Er is één spreuk, die in mijn land een tijdlang opgang maakte en die misschien ook heden nog wel voor de wereld past: "Zij, die het meest over de lasten des levens spreken, dragen ze het minst; maar zij, die de lasten des levens dragen, vinden daarin hun kracht."

En misschien dat U deze kleine bijdrage dan wilt nemen als een

commentaar enigszins op hetgeen mijn voorganger heeft gezegd. Het is goed, wanneer gij beseft, wat geleerd wordt in de sferen. Het is wonderbaarlijk schoon, wanneer gij weet, hoe gij ook in dit leven reeds die innige vreugde en vrede kunt bereiken. Maar deze dingen zijn minder waard dan een enkele scherts, wanneer gij niet tracht om een praktijk te vinden, die het U mogelijk maakt deze dingen ook zelf te beleven. Wat waarde heeft een boek, wanneer het niet gelezen wordt? Wat waarde heeft een mens, indien zijn weten niet in daden wordt omgezet? Wat waarde heeft het leven, wanneer het niet geleefd wordt? Wat waarde heeft de eeuwigheid, wanneer zij ons een droom blijft en niet tot werkelijkheid kan worden?

Zo zult gij, naar ik meen, het onderwerp van deze morgen moeten bezien: als iets, wat verwèrkelijkt moet worden. Dan zult ge ongetwijfeld daarin alle vruchten vinden, die zo menigeen begeert, die tot de geest roept en zoekt naar een weg tot hogere bewustwording en verlichting. Goeden morgen.

- - - - -

LAAT HET LEVEN BIDDEN ZIJN.

Ik geloof, dat alle leven, dat oprecht wordt geleefd, eigenlijk een gebed is, want een gebed is een zoeken naar God. En elke daad, die in een oprecht leven wordt gedaan, dus met een denken aan de gemeenschap, is eigenlijk gebed. Maar leven en bidden ^{wil} ik eigenlijk eerst wat meer tegenover elkaar stellen, dan meteen de synthese ervan te geven.

Laat leven bidden zijn. Je leeft. Het leven jaagt je voort en brengt je vele zorgen en is vandaag nog niet gesmoord in 't duister van de nacht, of 't licht van morgen brengt weer nieuwe kracht.... en nieuwe zorgen.

Een leven is vol van een menselijk bestaan of wel van een geest en een sfeer. Je wilt misschien nog wel verder gaan, maar je kunt niet. Je kracht reikt niet tot méér dan te leven, te zijn, zo jezelf bent. Te zijn volgens eigen wezen en bewustzijn en kracht, die in het leven tracht weer te geven, wat God op aarde als wet heeft gegeven en waartoe Hij ons tot zijn heeft gebracht.

Natuurlijk, het bidden is menselijk denken, dat zich richt tot het goddelijk Zijn. We beginnen te zeggen: "O God, Gij zo machtig, wij zijn zo onmachtig, zo vreemd en zo klein, wij kunnen niet zonder U. Maak ons krachtig, maak ons sterk, vervul onze wil. God, in ons spreken bepaalde verlangens; doe hen zwijgen, maak hen stil, of vervul wat ons jaagt."

Maar kan dat werkelijk bidden zijn, wanneer het wezen vraagt aan God om dat, wat het niet is? Heeft God het wezen zelve niet Zijn zijn gegeven? Is niet alle leven saamgeperst in 't ene "ik", dat smekend bidt om wat het in zichzelf draagt en niet beseft, waarom het leeft?

Wanneer een wezen in het leven zijn beste krachten geeft en tracht voortdurend en altijd weer te zijn zichzelf, zo goed het kan, dan is dit leven een gebed, beter dan een mond het spreken kan of in gedachten het kan worden uitgezonden.

Want wie vraagt naar buiten toe om kracht en zijn, heeft zichzelf niet gevonden. Die heeft als het ware nog vergeten wat in hemzelve leeft. En toch....juist in de eigen ziel, daar woont de God, Die leven geeft en leven is.

Wanneer je 't leven kunt aanvaarden - het leven met zijn vreugd en zorg, met al zijn licht en duisternis; dat leven met zijn overvloed op 't ene ogenblik en 't volgende het gemis, dat 't "ik" haast doet ver-

zinken in wanhoop - dan kun je toch leven volgens de wet, die ingeschapen in je ligt.

Wie, in het licht geboren, het licht steeds in zichzelf blijft dragen, het uitend ongeacht wat of het leven brengt, dat is een mens, die uit zichzelfe zich goddelijke gaven schenkt, die God reeds hem gegeven heeft op 't eerste ogenblik.

Hoe wonder is dan het bestaan! Want met die kracht van binnen uit kun je fouten wel begaan, je kunt nog niet onfeilbaar zijn en alle dingen weten; je zult misschien - het komt vaak voor - ook nog wel eens vergeten om te streven naar het goed. Maar wanneer je werkelijk leven moet, het leven 'n nieuw probleem je heeft gegeven, dan is het toch weer altijd God, Zijn wet, waarnaar je zult gaan streven in elke daad. Dan wordt dit leven een gebed.

Wie door 't innerlijke wezen, de innerlijke wet, Gods kracht, die in hem woont, zich in het leven leiden laat, die maakt van 't leven bidden, maakt van zijn wezen deel van God, onvervreemdbaar met die God verbonden. Die kent geen wanhoop meer; spreekt niet van deugd of zonden, maar slechts van leven. Dat is al.

Gij zegt: "Laat 't leven bidden zijn." Ik zeg U: "Maak van 't leven leven. Vervul Uw zijn, aanvaard al, wat God U heeft gegeven als mogelijkheid, als last, als opdracht, door 't bestaan."

Dan doet ge meer dan bidden, waar gij dan in dit leven reeds met Uw Schepper saam kunt gaan, Uw lot als onverbreekbaar met Zijn wil en licht verweven. Tot hemelpoorten opengaan en gij begrijpen kunt het licht, aanvaarden kunt het goddelijk Zijn zonder nog naar 't "ik" te vragen.

Meer dan gebed betekent het, door het leven altijd weer je God met je te dragen en in die God eens op te gaan. Dat lijkt mij 't ware bidden. Dit weet ik, is de zin van al 't bestaan.

Wanneer U zegt "laat het leven een bidden zijn," dan is dat een wens. Dergelijke wensen hebben weinig zin. Wanneer je leeft, zoals je voelt te moeten leven, dan is je leven een gebed. Wanneer je in je leven alles aanvaardt en toch steeds weer God a.h.w. erkent achter alle dingen, dan is er geen bidden meer nodig. Bidden is nog een smeken tot God, betekent nog een afstand tot God. Leven, zoals je moet, is één zijn met God. En dat lijkt mij veel belangrijker.

Ik hoop, dat U het mij niet kwalijk neemt, dat ik van Uw opdracht toch enigszins mijn eigen denken heb gemaakt. Ik geloof, dat de beste wens zal zijn: de wens, een voortdurend groter begrip te krijgen van de God, Die in U leeft en zo een voortdurend grotere vreugde in Uw leven te ervaren. Goeden morgen.

.....